Naum - comentarii William Kelly

În timpul Domnului nostru, iudeii au adresat un reproș ciudat (v. Ioan 7.52) deoarece au fost profeți care s-au ridicat din Galileea: Iona și Naum au fost amândoi galileeni. În niciun alt domeniu oamenii nu sunt mai înclinați să omită mai multe decât în citirea Bibliei și chiar și faptele clare din Scriptură sunt, în mod chiar prea obișnuit, trecute cu vederea mai mult decât cele din orice altă carte. Oamenii sunt foarte dispuși să uite ceea ce nu le convine să-și amintească.

"Segnius irritant animos demissa per aurem,

Quam quae sunt oculis subjecta fidelibus, et quae

Ipse sibi tradit spectator [Lat: Mai greu se scandalizează mintea de ceea ce este după ureche decât de ceea ce ochiul arată cu fidelitate și aceasta îl înșeală pe spectator]"

Prea des raționamentele sunt conduse de afecțiuni. Aceasta duce la tendința de a uita cele mai evidente fapte și de a găsi mijloace artificiale pentru a înălța ceea ce în mintea noastră pare a fi mai important în domeniul religiei. Din vreme ce, potrivit hotărârii luate odinioară de Dumnezeu, Ierusalimul avea o poziție importantă, în pofida sentinței date de Dumnezeu, iudeii se străduiau să exagereze orice contribuia la aura pe care o avea Ierusalimul și să respingă orice lucrare pe care o făcea Dumnezeu în altă parte. Dar Dumnezeu găsește plăcere să lucreze în har în moduri neașteptate. De aceea nu mă-ndoiesc că era potrivit ca acești doi profeți să fie chemați pentru o misiune în legătură cu Ninive. Galileea era o provincie care se învecina cu națiunile și care avea mulți locuitori dintre națiuni pe teritoriul ei. De aceea, oamenii, așa plini de prejudecăți cum erau, nu se putea să nu aibă sufletele exersate în legătură cu cei dintre națiuni. Cu toate acestea, după cum am văzut la Iona, se poate să existe sentimente hotărât evreiești, ca la orice profet al lui Dumnezeu care a crescut la Ierusalim.

În primul rând, Naum ne prezintă caracterul lui Dumnezeu cu expresii deosebit de vii și cu toată măreția care se cuvine temei pe care i-a dat-o Dumnezeu. „Povara [N. tr.) Termenul în original are sensul de „povară“ sau „sarcină“. Profetul privea mesajul pe care-l avea de transmis ca fiind o sarcină pe care Dumnezeu i-a încredințat-o, care îl împovăra, dar pe care trebuia să o îndeplinească.] pentru Ninive“ înseamnă o sentință grea a lui Dumnezeu împotriva cetății vestite – aceasta este o expresie obișnuită la profeți. În Isaia ne amintim probabil de povara Babilonului și că, în mai multe locuri care se succed, unde este vorba despre judecată, este expresia „povară“. „Cartea viziunii lui Naum din Elcoş. Yahve este un Dumnezeu gelos şi răzbunător; Yahve este răzbunător şi încet [N. tr.) Majoritatea traducerilor pe care le-am văzut au expresia „plin de mânie“. Totuși Strong, pe baza Septuaginta, sugerează că mai potrivită ar fi expresia „stăpânește mânia“. Aceasta parcă arată exact ceea ce spune Kelly.] la mânie“. Nu suntem oare noi toți înclinați să punem lucrurile în contradicție unul cu altul? Dar realitatea este alta deoarece cu cât mai mult urăște Dumnezeu ceea ce îi distruge gloria Lui, cu atât mai mult este demn de El să nu se grăbească să dea curs indignării Sale, pe când noi am fi grăbiți din cu totul alte motive. A fi încet la mânie este o dovadă a măreției morale, cu toate că există cazuri extreme când așteptarea este un semn că nu există sentimentele care se cuvin. Scriptura ne arată atât regula cât și excepțiile. Nu se pune problema ca Dumnezeu, și nici chiar omul, să fie încet la simțire, dar a trece la fapte mânat de sentimente este altceva. Sunt convins că cu cât există un sentiment mai puternic al prezenței lui Dumnezeu și este mai clar ceea ce I se cuvine Lui și, prin urmare, ceea ce este potrivit pentru noi în calitate de copii ai Lui – să avem pe inimă interesele împărăției Sale și să ne fie scumpă onoarea Lui, da!, mai scumpă decât orice altceva -, cu atât mai mult se cuvine să cultivăm un duh răbdător în prezența răului.

Sigur că mânia, în sensul de sentiment sfânt de scârbă față de ceea ce este rău, făcea parte din ființa morală a Domnului Isus. Nu există eroare mai mare a timpurilor moderne decât aceea că mulți creștini exclud mânia sfântă care este perfectă din punct de vedere moral. Domnul Isus, într-o anumită situație, a privit în jur cu mânie, iar în altă situație, cu indignare, a folosit un bici. Astfel, din când în când a tunat împotriva ipocriților religioși care se bucurau de stima poporului. Creștinului care nu are asemenea sentimente îi lipsește cu siguranță ceea ce este de la Dumnezeu și ceea ce se cuvine pentru un om al lui Dumnezeu. Sunt de acord că mânia poate foarte lesne căpăta o formă personală și, prin urmare, se poate transforma în spirit de răzbunare și sentimente rănite, dar nu cred că este nevoie să spun că așa ceva lipsea complet Isus. El a venit pentru a face voia lui Dumnezeu și niciodată nu a făcut altceva decât voia Lui – nu numai ceea ce era potrivit cu voia Lui, ci în exclusivitate voia Lui. Și tocmai din acest motiv El a fost încet nu în a formula judecata, ci în a o executa asupra omului. După cum știm, El a refuzat categoric să execute judecată cât timp a fost pe pământ. El poate aștepta timpul potrivit pentru aceasta. Dumnezeu manifesta atunci harul și, ca parte a harului Său, manifesta îndelungă răbdare în mijlocul răului. Și nu există nimic mai frumos și nimic mai cu adevărat dumnezeiesc decât această manifestare a harului în răbdare.

Și aici aceasta apare ca o trăsătură de caracter remarcabilă chiar atunci când profetul vestește apropierea judecății lui Dumnezeu. El se îngrijește să afirme nu numai că El se răzbună pe vrăjmașii Lui, ci și că El este încet la mânie. „Yahve este încet la mânie şi mare în putere; şi nu socoteşte nicidecum nevinovat pe cel rău. Yahve calea Lui este în vârtej şi în furtună şi norii sunt ţărâna picioarelor Lui“. Este clar că expresia „nu socotește nicidecum nevinovat pe cel rău“ nu este nicidecum în dezacord cu faptul că îl îndreptățește pe cel care crede în Isus, dar care până la un timp a fost fără Dumnezeu și necredincios. Încă nu era momentul pentru revelația harului lui Dumnezeu spre îndreptățire, dar chiar și așa nu se pune problema să fie achitat cineva care este rău. El nu achită niciodată pe cel care este rău și rămâne așa cum este. Nu există o condamnare mai fermă a răutății decât aceea când El nu ține cont de nelegiuire, deoarece El nu ține cont de nelegiuirea credinciosului pentru că ea a și fost tratată potrivit cu scârba Lui față de rău, fiind judecată complet prin crucea lui Hristos. Atunci când, ca aici, nu este vorba despre har ci despre guvernarea Lui dreaptă pe pământ, Dumnezeu este Acela care nu-l socotește niciodată nevinovat pe cel vinovat.

Acum credinciosul trebuie să imite caracterul lui Dumnezeu, deoarece trebuie să ne amintim că acesta este rostul nostru în calitate de creștini. Nu există nimic care să se potrivească mai puțin auto-îndreptățirii. Dar nu este nimic mai important decât să fim fideli caracterului lui Dumnezeu, care este Tatăl nostru, a cărui fire o avem acum, care S-a revelat perfect în Hristos. Aceasta o vedem în modul cel mai frumos la slujitorul Său, Pavel, care pune răbdarea mai înainte de orice alt semn al unui apostol. Este o caracteristică eminent cristică între calitățile manifestate față de om. Nimic nu arată mai temeinic superioritatea față de tot ce poate face Satan. Și sigur că aceasta constituie un test serios pentru cei care s-ar cuveni să știe mai bine, cum era cazul, de pildă, cu corintenii. Ei erau suflete care luaseră poziția de slujitori ai Domnului și care purtau numele Lui, dar tocmai lor le spune apostolul că adevăratele semne ale unui apostol s-au arătat în el cu toată

răbdarea. El aduce apoi ca argumente, la locul potrivit, miracole și revelații extraordinare, dar prima este răbdarea, și aceasta pe bună dreptate, deoarece ea presupune prezența răului, care se și manifestă cu putere, dar totuși se dovedește superioară răului. Cum să tratezi un om pe care nimic nu-l poate doborî și pe care, indiferent ce i-ai face și cât ar suferi el, nu-l poți abate de la a-L urma pe Hristos? Cred că aceasta s-a manifestat la Pavel în modul cel mai remarcabil. Fără-ndoială, au fost aspecte binecuvântate ale lucrării Duhului care s-au manifestat prin Petru, Ioan, Barnaba și alții, fie ei apostoli sau nu, dar nu cred că vreunul s-a apropiat măcar de Pavel sub aspectul răbdării manifestate în împrejurări calculate pentru a supune la încercări extreme și a provoca orice om. Cu toate că Pavel avea aceleași patimi ca și ceilalți, totuși el avea un asemenea simț al lui Hristos încât, practic, a fost mai mult decât biruitor.

Astfel, aici, în ceea ce privește guvernarea asupra omului pe pământ, Yahve se descoperă având anumite calități la care trebuie să luăm aminte deoarece Yahve este acea revelație specială a lui Dumnezeu pentru poporul Său ca Acela care îi guvernează. Dar chiar și așa El este „încet la mânie și mare în putere; şi nu socoteşte nicidecum nevinovat pe cel rău. Yahve, calea Lui este în vârtej şi în furtună şi norii sunt ţărâna picioarelor Lui. El mustră marea şi o usucă şi seacă toate râurile. Basanul şi Carmelul se veştejesc, de asemenea floarea Libanului se veştejeşte. Munţii se clatină înaintea Lui“. Sigur că munții sunt aici simboluri ale marilor puteri de pe pământ. „Munţii se clatină înaintea Lui şi dealurile se topesc; şi pământul se ridică înaintea feţei Lui, şi lumea şi toţi locuitorii ei. Cine va sta înaintea indignării Lui şi cine va rămâne înaintea mâniei Lui aprinse? Furia Lui se varsă ca focul şi stâncile crapă înaintea Lui“.

Dar aceasta nu este totul, ci „Yahve este bun, un loc întărit în ziua necazului“. El este răbdător chiar și față de cel rău, pe care îl va judeca în final, dar a dat un loc întărit. „El cunoaşte pe cei care se încred în El. Dar cu o revărsare de ape va mistui deplin locul ei, şi întunericul va urmări pe vrăjmaşii Săi“. Urmează apoi o provocare: „Ce plănuiţi împotriva Domnului? El va mistui deplin: necazul nu se va ridica de două ori“. Se poate să fie o aluzie la necazul care a venit deja asupra asirianului. „Necazul nu se va ridica de două ori. Deşi vor fi încurcaţi ca spinii şi vor fi ca beţi de vinul lor, vor fi mistuiţi ca miriştea uscată, cu totul“. Trebuie însă să avem în minte că Duhul profeției privește și vestește lucruri care nu au fost. De aceea am spus „poate“, deoarece, fie sub un aspect, fie sub celălalt, credinciosul nu are nici o dificultate. Nimicirea cetății Ninive de Cyaxares și Nabopolasar este plasată, în general, în anul 625 înainte de Hristos, după cum se consideră, de cei mai mulți, că Naum a trăit cu aproape un secol înainte.

După aceasta urmează o aluzie directă la vrăjmaș, care conduce la o minunată descriere a acestuia. „Din tine a ieşit unul care plănuieşte răul împotriva lui Yahve, un sfătuitor al lui Belial. Aşa zice Yahve: «Deşi vor fi în număr complet şi oricât de mulţi vor fi, chiar şi aşa, ei vor fi doborâţi şi se vor duce»“. Este clar că Dumnezeu a combinat două lucruri în aceste revelații: pe de-o parte judecata răului prezent în poporul Său și, pe de altă parte, judecata asupra vrăjmașilor nemiloși, care nu cunoșteau scopurile harului lui Dumnezeu când El Își pedepsea poporul Său. Nu se putea ca El să-i lase nepedepsiți, dar se putea oare ca El să îngăduie ca ai săi să fie nimiciți complet? Astfel, pe de-o parte, este măsurată pedeapsa al cărei scop este în acord cu bunătatea lui Dumnezeu, iar, pe de altă parte, Dumnezeu îl lasă pe vrăjmaș să-și reverse ura cea fără scrupule împotriva poporului Său, dar nu numai că se folosește de vrăjmășia lor spre binele alor Săi și pentru a-i pedepsi pe necredincioși, ci se va întoarce cu siguranță împotriva vrăjmașului cel rău de îndată ce planurile Lui se vor fi împlinit. Să nu pedepsească Dumnezeu ura neînduplecată împotriva lui Israel? Să manifeste el indiferență completă nu numai în sensul de a nu arăta milă, ci să fie indiferent și față de mândria care se ridică împotriva Lui Însuși? Să-i lase ca, dacă El le-a permis să devasteze țara și poporul Israel, să-și închipuie că nu există Dumnezeu sau că ei sunt mai tari decât Dumnezeul cel adevărat? Yahve se va întoarce împotriva vrăjmașilor și îi va distruge la fel de sigur cum El S-a folosit de ei la început pentru a trata ceea ce era rău în Israel. Aceasta întâlnim pretutindeni în profeți și nicăieri într-un mod mai remarcabil ca în cazul asirianului. Și Naum, ca și ceilalți, contemplă ceea ce urmează până la final.

Astfel, prima lovitură a fost, cred, Sanherib; cea de-a doua nu va veni dată de asirianul amenințător, care este mustrat, ci va fi nimicirea cetății Ninive. Iar distrugerea cetății Ninive este o imagine simbolică a judecății finale asupra marelui asirian, a împăratului de la nord, în zilele de la urmă. Cu toate că Yahve l-a zdrobit pe Israel prin intermediul vrăjmașilor, a făcut aceea spre binele lor și nu va mai fi un asemenea necaz. Pasajul privește spre viitor până la sfârșit: „Şi, deşi te-am întristat, nu te voi mai întrista. Şi acum voi sfărâma jugul lui de pe tine şi-ţi voi rupe legăturile. Şi Yahve a dat poruncă despre tine“. Acum El se îndreaptă împotriva asirianului: „Şi Yahve a dat poruncă despre tine: «Nu vei mai avea urmaşi care să-ţi poarte numele; voi nimici din casa dumnezeilor tăi chipul cioplit şi chipul turnat; îţi voi pregăti mormântul, pentru că eşti josnic»“. Cred că, în versetul 12, „te-am întristat“ se referă la Israel, iar în versetul 13 este vorba despre asirian. Astfel, Yahve este prezentat ca adresându-se succesiv fiecăruia în mod personal.

Apoi, în ultimul verset, sau, după cum preferă unii, cel cu care începe capitolul al doilea, sunt cuvintele frumoase care constituie încheierea: „Iată pe munţi picioarele celui care aduce vestea bună, care vesteşte pacea!“ Aceastsa entru că judecata asirianului va avea ca urmare pacea stabilă pentru Israel și proclamarea peste tot a păcii atunci când Yahve își va fi încheiat lucrarea Sa la Ierusalim. Aceasta va fi când lucrarea morală se va fi încheiat acolo, când El va fi executat ultima judecată în principiu asupra asirianului. Atunci va veni domnia păcii care este anunțată aici.

Rezultă că israeliții vor merge la națiuni pentru a mărturisi despre împărăție, după nimicirea asirianului și așezarea lor în țară. Astfel, cuvântul lui Yahve se va răspândi larg și până departe, în temeiul puterii care a intervenit în favoarea poporului Său într-un mod atât de remarcabil. Deoarece cunoștința lui Yahve și a gloriei Sale va acoperi pământul după cum apa acoperă marea și Israel va fi mesagerul ei printre națiuni. Cred că va fi o mărturie a evreilor atât înainte de așezarea lor în țară cât și după aceea. Pare clar că va fi o predicare activă în perioada de la răpirea sfinților până la arătarea lui Hristos în glorie și există motive să credem că aceasta nu va fi abandonată deși forma predicilor se va schimba după venirea Domnului.

Este de observat că există două mari tranziții în profeție, pe care mulți le pot încurca, dar pe care trebuie să le deosebim dacă dorim să înțelegem cât de puțin subiectul. Are loc o tranziție după ce Hristos îi ia pe sfinți pentru a se întâlni cu ei în aer, înainte ca El să Se arate și să îl distrugă pe antihrist, adică între răpirea celor destinați să fie în gloria cerească și manifestarea Domnului și a alor săi înaintea lumii. În această perioadă judecățile providențiale se vor abate asupra creștinătății vinovate, iar Domnul, în ceea ce privește pământul, Se va ocupa cu pregătirea rămășiței iudeilor, dintre care unii vor fi omorâți, iar apoi, prin har, vor fi înviați la prima înviere. Deoarece au suferit cu Hristos, ei vor și împărăți împreună cu El. Acesta este principiul neschimbat al lui Dumnezeu. Dar alții, care nu vor suferi moartea, vor fi salvați și vor avea un loc special, de onoare, în împărăția de pe pământ. Dar, când Se va arăta Domnul și va distruge fiara și profetul mincinos și pe adepții lor, fie ei dintre evrei sau dintre națiuni, va avea lor o altă tranziție, în care Yahve va așeza în rânduială cele zece seminții, după cum a făcut cu primele două la prima tranziție. Atunci El va reuni și reașeza tot poporul ca un întreg. Astfel, cele două tranziții au ca obiectiv așezarea întâi a iudeilor ca atare, apoi a lui Efraim, făcând în final din cele două toiege unul singur în mâna Sa (v. Ezechiel 37), iar nimicirea asirianului are față de cele zece seminții o relație similară cu nimicirea antihristului față de celelalte două seminții. Prima este înainte ca El să se arate,

cealaltă este intervalul de la arătarea Lui până la instaurarea împărăției milenare a păcii. Atunci va fi transmis un mesaj public. Va fi un timp în care mesajul va fi transmis până la împlinirea deplină.

Dar, în timpul mileniului, cred că evreii vor merge la națiuni pentru a le aduce cuvântul lui Yahve (v. Isaia 2, Mica 4). Nu există nici o îndoială că gloria se va manifesta în țara lui Israel, dar presupun că va mai fi o mărturie pentru convertirea națiunilor (Isaia 66). Nu par să existe dubii cu privire la aceasta. Această mărturie va fi în special în perioada celei de-a doua tranziții, ca și în perioada primei tranziții. Prima va fi „evanghelia împărăției", dar pare că va mai fi un mesaj: „Iată pe munţi picioarele celui care aduce vestea bună, care vesteşte pacea! Ţine-ţi sărbătorile, Iudo, împlineşte-ţi promisiunile" – se poate ca Israel să nu fie atunci încă strâns laolaltă în totalitate – „pentru că Belial nu va mai trece prin tine, este nimicit cu desăvârşire". Astfel, dacă încă nu va fi pace deplină pentru tot poporul, căderea asirianului va fi semnul instaurării apropiate a păcii (comparați cu Mica 5.5).

Există un pasaj care se referă la ceva care se aseamănă cu slujba sfinților cerești. Națiunile vor umbla în lumină. „Frunzele pomului vor fi spre vindecarea națiunilor" (Apoc. 22.2). Nu am nici o urmă de îndoială că sfinții glorificați vor avea o acțiune benefică sau o slujbă a harului față de lume în general, deși lumina stării cerești va fi ceva mult mai general decât aceasta. Frunzele pomului par să reprezinte mijloacele speciale pe care le va folosi Domnul pentru a asigura sănătatea oamenilor de pe pământ în perioada mileniului, iar roadele vor fi, ca să spunem așa, pentru cei care au gusturi cerești.

În Naum 2 și 3 ne este prezentat foarte clar și complet obiectivul principal al profeției, pentru care primul capitol constituie o prefață, cu toate că în ultima lui parte acesta se referă la subiectul principal, și anume la asirian. „Cel care sfărâmă în bucăţi s-a suit împotriva feţei tale. Păzeşte cetatea întărită! Ia seama la drum! Încinge-ţi coapsele! Întăreşte-ţi mult puterea!" Această provocare este adresată direct cetății Ninive pentru ca să se apere cât de bine poate deoarece ea se confruntă cu cel mai mare pericol. „Pentru că Yahve a adus din nou măreţia lui Iacov, ca măreţia lui Israel; pentru că i-au pustiit jefuitorii şi le-au stricat vițele". Așa vedem subiectul conex și anume judecata adusă asupra lui Israel prin intermediul vrăjmașilor lor. Dar, deoarece asirienii au executat judecata într-un asemenea mod încât L-au insultat pe Dumnezeu Însuși și nu s-au limitat numai la a pedepsi poporul Său vinovat, ei trebuie să se pregătească pentru a-și întâmpina sentința. Astfel ne sunt prezentate împreună aspectele diferite ale adevărului: nimicirea cetății Ninive, dar nu despărțită de disciplinarea lui Israel. Yahve îl judecă pe Israel și, dacă judecă chiar pe poporul Său, care avea cât-de-cât cunoștință și, prin urmare, o mai mare responsabilitate, cum trebuie să se înfățișeze păcătosul fără pic de teamă de Dumnezeu? Ninive a fost o cetate fără teamă de Dumnezeu, care nicicând nu s-a gândit și, cu atât mai mult, nu a mărturisit, că ar face voia lui Dumnezeu. Dar poporul Israel mărturisise a face voia Lui, fapt pentru care au avut de suferit consecințele.

Urmează cea mai vioaie descriere a pregătirilor de apărare ale cetății Ninive împotriva inamicilor. Istoric se știe că cei care au distrus Ninive sunt mezii și, cu toate că în istoria omenirii nu se găsesc multe informații despre împrejurări, cu siguranță Babilonul i-a ajutat. Cu toate că era o cetate la fel de veche ca și Ninive, ba poate chiar mai veche, Babilonului nu i-a fost permis să se ajungă în prim-plan înainte ca Dumnezeu să răstoarne Asiria și Egiptul. Timp de sute de ani Babilonul a fost ținut legat, ca un animal care este dresat, până ce a sosit momentul ca el să fie eliberat și să o ia înaintea tuturor concurenților. Alte cetăți ar putea manifesta mai curând maturitate, dar Babilonul numai la timpul potrivit, după ce a fost ținut pe loc din vechime, a fost scos în față ajungând să aibă supremația imperială în această lume. Ninive era capitala Asiriei, care era o cu totul altă putere.

Cu privire la aceasta, cred că veți descoperi că autorii păgâni sunt foarte confuzi și nu există un contrast mai puternic în istoria veche decât acela dintre precizia scripturii și încurcătura celor mai luminați dintre păgâni în privința acestor puteri. Faptul că până și grecii erau ignoranți în aceasta este destul de uimitor. Celebrul Xenofon a trecut la câțiva kilometri de cetatea Ninive și pare să nu fi cunoscut nimic despre ea. El arată cea mai mare lipsă de cunoștință cu privire la aceste fapte până în acea vreme. Se poate să se fi poticnit de zidurile cetății Ninive și să nu fi știut deoarece el o numește o cetate a mezilor deoarece, fără-ndoială, mezii au construit acolo pe ruinele Ninive. Menționez aceasta numai pentru a arăta cât de minunată este Biblia chiar și privită numai ca o carte și pentru a recunoaște cât de mult Îi suntem datori lui Dumnezeu. Cel care folosește Biblia cu simplitate va dobândi cu siguranță cunoștință nu numai despre lucrurile divine, ci chiar și despre națiunile lumii va dobândi unele cunoștințe pe care nici o altă carte scrisă vreodată nu i le-ar putea furniza. De fapt, unul dintre cei mai puțin demni de încredere dintre istorici a fost un om care s-ar fi cuvenit să cunoască cel mai bine dacă cunoștința ar ține de a fi trăit în orient (cum a fost cazul cu medicul lui Artaxerxe Mnemon), dar el este aproape un născocitor de povești și modul în care țese el istoriile caută să ascundă ceea ce îi dezonora pe asirieni și să înalțe măreția stăpânului său persan l-a făcut, dacă nu să fie un falsificator, să fie un propagandist al punctului de vedere al perșilor și al politicii și obiceiurilor lor. Aceasta i-a indus în eroare pe alții, cum ar fi, de exemplu, și istorici remarcabili care au scris ulterior pe această temă adoptând unele dintre erorile deosebite ale acestui om. Acel medic se numea Ctesias, iar Diodorus și Sicului au preluat de la el. El a făcut anumite declarații care pot fi dovedite false de alți scriitori din antichitate. Prin urmare, grecii care erau cei mai aproape și apoi și romanii, care su preluat de obicei de la greci, sunt foarte încurcați în această privință. Consecința este că aceia care au primit învățătură de la clasici și s-au învățat să îi considere pe acești istorici a fi autorități în domeniu sunt induși în eroare. Cine oare sunt mai rătăciți în această privință decât literații? Aceasta deoarece îi consideră valoroși pe unii care erau la fel de neștiutori ca și ei. Așa se face că toți acești autori confundă Asiria cu Babilonul. Niciodată nu vom putea o lumină clară asupra istoriei antice a omenirii dacă nu primim lumina divină, care ne permite să avem un discernământ remarcabil.

Dacă cercetăm atent Geneza 10 putem căpăta destul de multe informații istorice din mulțimea de detalii de acolo și aflăm despre diferitele popoare care s-au răspândit pe pământ, a căror evoluție ulterioară o putem urmări. Aceasta ar fi destul de interesant, dar ar cere mult efort. Sunt sigur că Scriptura dă numai lumină clară, dar putem avea îndoieli cu privire la posibilitatea de a ajunge la o istorie continuă a unei linii genealogice. Aceasta ar fi deosebit de dificil. Oamenilor le-ar place să aibă completitudine, dar nu cred că sistemul moral al cuvântului lui Dumnezeu dorește să le dea acea continuitate neîntreruptă. Astfel, chiar dacă este vorba despre viața Domnului nostru Isus, ar fi o întreprindere extrem de discutabilă încercarea de a alcătui o istorie continuă a slujirii lui Hristos în temeiul celor patru evanghelii. Nu am nici o îndoială că tot ce este scris acolo este exact și adevăr divin, adică nu este numai ceea ce a putut observa omul, ci este conform cunoașterii perfecte a lui Dumnezeu în toate privințele. Și tocmai de aceea este mult deasupra omului și este și pe alte principii decât cele ale omului, deoarece în evanghelii nu există intenția de a avea continuitate, ci sunt prezentate fapte selectate urmărind un scop moral. Presupun că același lucru este și în prezentările istorice din Vechiul Testament: întâi începutul, sursele, apoi, probabil după sute de ani, o altă privire asupra coliziunii națiunilor cu Israel și apoi judecata finală, care încheie totul.

Înțeleg că principalul obiectiv al Scripturii este să ne arate sursele pentru ca noi să le putem compara cu scena finală și nu acela de a ne da continuitatea lor, aceasta fiind sarcina istoriei. De aici vine dificultatea de a avea o istorie continuă, dar această dificultate provine din lipsa de

materiale istorice extra-biblice. Damascul este cu siguranță menționat în prima parte a cărții Geneza și el este pomenit în mai multe rânduri în vremea lui David și în alte epoci din Scriptură. Astfel, el este unul dintre cele mai vechi orașe din lume și, pe de altă parte, este un oraș care, într-un fel, s-ar putea spune că este înfloritor și acum. De asemenea, multe orașe străvechi menționate în Geneza 10 au fost identificate în ultimii ani și sigur că ar fi întrucâtva interesant să arătăm clar aceasta prezentând dovezile pentru fiecare caz. Dar ar fi și o întreprindere deosebit de delicată, care ar cere un efort imens pentru a duce la bun sfârșit această sarcină, dacă este posibil.

„Scutul vitejilor săi s-a făcut roşu, bărbaţii de război sunt în stacojiu; carele fulgeră de focul oţelului în ziua pregătirii lui şi suliţele de chiparos se învârtesc. Carele năvălesc cu furie pe străzi, se lovesc unul de altul în pieţe; înfăţişarea lor este ca făcliile, aleargă ca fulgerele. El se gândeşte la cei puternici ai săi; ei se poticnesc în mersul lor, se grăbesc spre zidul ei şi adăpostul este pregătit. Porţile râurilor sunt deschise şi palatul se prăbuşeşte!“ Acesta este cu siguranță un tablou impresionant al scenei finale deoarece nu numai că avem destul de detaliat ceea ce descoperirile recente ne arată din plin cu privire la culoarea roșie și la care și la toate pregătirile de război caracteristice la Ninive, ci și modul în care a căzut Ninive este prezentat anticipat extrem de exact. Și aceasta cu atât mai mult cu cât este în contrast cu căderea Babilonului, deși se și aseamănă cu aceasta. Cetatea din câmpia Șinear a fost o capitală nu mai puțin importantă, ba chiar superioară ca fast. Ambele au fost construite pe râuri – râurile Paradisului. Dar, deși ambele constituie și simboluri, și căderea uneia ca și a celeilalte prezintă o importanță deosebită (cea a Babilonului chiar mai mult decât cea a cetății Ninive), și râul a jucat un rol important în cucerirea ambelor cetăți, totuși este și un contrast, deoarece Babilonul a fost luat prin abaterea cursului râului și secarea vechii sale albii, pe când căderea cetății Ninive a fost declanșată de inundația produsă de râu în cetate și nu de secarea lui. Acest fapt este cu siguranță remarcabil și arată de ce lipsă de discernământ nemaiîntâlnită dau dovadă cei care nu văd deosebirile. Toate acestea ne dau o lecție cu privire la firea omenească și ne dau un indemn să citim mai cu atenție cuvântul lui Dumnezeu. Cel care a scris Scriptura nu are nici o dificultate. Pentru el totul este cât se poate de clar. Încurcătura nu provine din limbaj – aceasta ar fi doar în câteva cazuri excepționale -, ci din faptul că inima este foarte puțin dispusă să creadă tot ce au spus profeții.

„Porțile râurilor sunt deschise“ – nu numai porțile cetății. În cazul Babilonului a fost deschisă o poartă a cetății și cunoaștem descrierea splendidă a lui Isaia, cu porțile de aramă și drugii de fier care trebuie să cedeze în fața dreptății care vine de la răsărit deoarece Dumnezeu l-a chemat pe Cirus și i-a dat pe împărați să fie vânturați de sabia lui și mânați ca pleava de arcul lui. Când a sosit momentul, dificultatea a dispărut și perșii au intrat în cetatea imperială prin albia secată a Eufratului, ale cărui ape fuseseră abătute printr-un canal. Așa au fost deschise porțile pentru restul trupelor după ce au fost lichidate gărzile bete. Dar, în cazul cetății Ninive, apele râului au făcut să se prăbușească palatele și zidurile. Nu a mai fost vorba de o armată care s-a strecurat prin albia secată a râului pentru a deschide porțile grosului armatelor, ci, în cazul Ninive a fost invers. Eufratul a fost secat în cazul Babilonului, dar Tigrul a ieșit din albie și a inundat și a distrus o bună parte din Ninive astfel încât chiar fundațiile au fost duse de ape. Zadarnic i-a mai chemat atunci regele pe nobilii săi, pentru că ei s-au poticnit în marș. S-au grăbit la zid și au pregătit apărarea, dar porțile râului s-au deschis și palatul s-a prăbușit. „Și Huzab [N. a.) Acest cuvânt a dus la multe discuții. Pe de-o parte, Genesius interpretează ca „a fost dusă“, pe de altă parte, Dr. Henderson preferă „deși avea temelii solide“, ambii legând-o de expresia precedentă. Leeser traduce „și regina“. Dintre ebraișii mai recenți, Ewald consideră că Huzab este numele literal sau simbolic al reginei.] va fi dusă în captivitate, şi slujnicele ei vor jeli cu glas ca de porumbiţe, bătându-se în piept. Dar din ziua în care a existat Ninive a fost ca un lac de apă; totuşi ei fug! «Staţi! Staţi!» Dar nimeni nu priveşte înapoi. «Prădaţi argintul! Prădaţi aurul! Pentru că fără sfârşit este comoara splendidă a tuturor vaselor de preţ!» Ea este golită şi nelocuită şi pustiită! Şi i se topeşte inima şi-i tremură genunchii şi o durere ascuţită este în toate coapsele; şi toate feţele lor au pălit“. Adică tot ce constituie o mândrie a omului, tot ce slujește bucuriilor egoiste și vanității este prezentat ca strâns spre a fi dat învingătorilor, totul fiind, dacă nu distrus complet, atunci luat de cuceritori. Așa este în general istoria omenirii.

Urmează apoi bucuria profetului în legătură cu cetatea care fusese o groază pentru Israel. Acest vechi vrăjmaș triumfase asupra lui Israel timp îndelungat, cu foarte multă trufie. Si aceasta pentru că, în zilele împăraților lui Israel, Dumnezeu S-a folosit de mândria asirienilor, făcând din Asiria principalul lor vrăjmaș prin care a doborît mândria poporului Său.

„Unde este vizuina leilor şi locul unde se hrăneau leii tineri? unde se plimbau leul, leoaica, puiul de leu şi nimeni nu-i înspăimânta?“ Acesta este un tablou foarte viu al poziției importante pe care Asiria a avut-o mult timp printre națiuni până la căderea ei. „Leul sfâşia cât îi trebuia pentru puii săi şi sugruma pentru leoaicele sale; şi umplea cu pradă ascunzişurile sale şi cu fiare sfâşiate, vizuinile sale. Iată, Eu sunt împotriva ta, zice Domnul oştirilor, şi voi arde carele ei în fum; şi sabia va mistui pe leii tăi tineri şi voi nimici prada ta de pe pământ şi nu se va mai auzi glasul solilor tăi“.

În același timp trebuie să avem grijă să reținem că, cu toată măreția ei și cu toate că a inspirat teamă printre națiuni, Ninive nu a avut niciodată puterea imperială. Cei care afirmă aceasta încurcă lucrurile şi confundă Asiria cu Babilonul.

Cercetând Scriptura veți descoperi că Asiria era cea mai mare dintre puterile federative sau independente, dar nu era un imperiu în adevăratul sens al cuvântului; pentru că un imperiu e nu numai o putere mai mare decât oricare alta, ci și una care îi ține pe regi şi popoarele lor în poziția de vasali; şi, la fel, un imperiu nu numai prezidează peste mai mulți, ci domneşte ca stăpân peste toți.

La o asemenea poziție s-a ridicat ulterior Babilonul, poziție la care Asiria, ca și Egiptul, aspirase zadarnic. Dorința nu era nouă, dar împlinirea ei era ceva nou. Vechiul stăpân al lui Israel, Egiptul, ar fi dorit să aibă acea poziție; tot așa și Asiria, după cum vedem în profetul Ezechiel. Ambele puteri s-au luptat mult și energic pentru dominație și, fără-ndoială, socoteau ca aproape sigur că stăpânirea supremă va reveni uneia dintre ele. De aceea s-au luptat pe viață și pe moarte, Egiptul căzând mai întâi, apoi Asiria. Dar era pregătită o putere la care ei nici nu s-ar fi gândit și de care nu se temeau, căreia Dumnezeul cerurilor îi rezervase de la început poziția cea mai înaltă. Nebucadnețar a devenit „capul de aur“. Babel a fost leagănul imperiului Babilonean.

În capitolul 3 profetul spune: „Vai de cetatea sângeroasă!“ Așa fusese Ninive pentru Israel în primul rând. „Este plină toată de minciuni şi de violenţă!“ – de obicei cele două forme de nelegiuire. „Jaful n-o părăseşte“. Nu există nici un dubiu că este o aluzie la poporul dus în captivitate care nu a mai fost adus înapoi.

Apoi (v. 2-3) este prezentată schița cea mai vie a înaintării vrăjmașului pentru a asedia și a măcelări. „Pocnetul biciului şi zgomotul uruitului roţilor şi al tropăitului cailor şi al carelor gonind!... Călăreţul care se aruncă, şi sclipirea sabiei, şi strălucirea suliţei, şi o mulţime de ucişi, şi o grămadă de cadavre, şi trupuri fără sfârşit: se împiedică de trupurile lor!“ Și tot acest masacru și distrugerea este din cauza idolatriei cetății Ninive și a eforturilor lor, cu prea mult succes, de a-i atrage pe alții la idolatria lor. „Din cauza mulţimii curviilor curvei atrăgătoare, stăpâna

vrăjitoriilor care vinde naţiunile prin curviile ei şi familiile prin vrăjitoriile ei“.

Urmează apoi condamnarea solemnă a lui Yahve, care odinioară cruțase Ninive, dar dorea să o facă să cunoască faptul că ea avea a face nu numai cu gelozia altora, ci era hotărârea Lui să o facă de rușine pe aceea care atât de mult se bucurase și îi dusese pe alții în rătăcire. „iată, Eu sunt împotriva ta, zice Domnul oştirilor, şi-ţi voi ridica poalele peste faţa ta şi voi arăta naţiunilor goliciunea ta şi împărăţiilor ruşinea ta. Şi voi arunca peste tine murdării dezgustătoare şi te voi înjosi şi te voi pune ca privelişte. Şi va fi aşa: toţi cei care te vor vedea vor fugi de tine şi vor zice: «Ninive este pustiită! Cine o va plânge?» Unde să-ţi caut mângâietori?“

Versetele 8-10 prezintă, ca un avertisment pentru Ninive, pustiirea faimosului No-Amon. Nu este nici Alexandria, nici Egiptul, ci Teba cu cele o sută de porți ale ei, ceea ce era cu atât mai semnificativ cu cât chiar asirienii o pustiiseră înainte de zilele profetului și mai târziu, până ce Cambises i-a făcut să bea până la fund cupa insolenței persane. „Eşti tu mai bună decât No-Amon, care era situată între râuri, cu ape în jurul ei, a cărei întăritură era marea şi al cărei zid era marea? Etiopia era tăria ei, şi Egiptul şi era fără sfârşit. Put şi libienii erau ajutoarele ei. Ea de asemenea a fost deportată, a mers în captivitate; pruncii ei de asemenea au fost zdrobiţi în bucăţi la colţurile tuturor străzilor. Şi au aruncat sorţul pentru fruntaşii ei şi toţi cei mari ai ei au fost puşi în lanţuri“.

De la versetul 11 profetul se adresează încă o dată cetății Ninive și declară că nu va avea o soartă mai bună: „Tu de asemenea te vei îmbăta, te vei ascunde; tu de asemenea vei căuta un loc de scăpare dinaintea vrăjmaşului!“ Și Ninive va cădea mult mai ușor, după cum ne spun versetele 12 și 13: „Toate locurile tale întărite sunt ca nişte smochini cu cele dintâi smochine coapte. Dacă sunt scuturate, ele cad în gura celui care le mănâncă. Iată, poporul tău în mijlocul tău este ca femeile: porţile ţării tale sunt deschise larg înaintea vrăjmaşilor tăi; focul îţi mistuie zăvoarele!“ Puteau să se pregătească oricât de bine - și situația de criză cerea aceasta -, dar focul și sabia aveau să-și urmeze cursul prin cetatea condamnată. „Scoate-ţi apă pentru asediu! Întăreşte-ţi cetăţuiele, intră în pământul cleios şi calcă lutul, întăreşte cuptorul pentru cărămizi!“ Negustori, principi, satrapi, guvernatori, nobili și popor, totul avea să piară, cu excepția celor care aveau să mai rămână pentru a se cufunda definitiv.

Cum și Babilonul ulterior, Ninive nu se va mai ridica la rangul de capitală, dar genul de putere care s-a arătat în monarhia Asiriei și cea a Babilonului va avea, fiecare, reprezentantul ei în zilele din urmă. În acel timp, după cum ne arată profeția, ordinea cronologică va fi exact inversă față dea cea din istoria trecută. Aceasta este o demonstrație importantă care arată că toți cei care cred că este vorba numai de Babilonul și de Ninive din trecut se înșeală. Istoric, Ninive a căzut prima. Căderea capitalei Asiriei a fost un pas important în providența lui Dumnezeu pentru acea poziție remarcabilă, unică în acel timp, la care i-a fost permis Babilonului să se înalțe, după cum văzuse Nebucadnețar în viziunea lui, și după cum i-a explicat Daniel că era potrivit voinței suverane a Dumnezeului cerurilor. Ordinea în vechime a fost ca Ninive să se ridice ca cea mai importantă dintre mai multe puteri, apoi, potrivit înștiințării profetului, ea a căzut definitiv, cum căzuse mai înainte Egiptul. Apoi s-a ridicat Babilonul pentru a fi capul de aur, primul mare reprezentant al puterii imperiale pe pământ. Căderea Babilonului, primul care a ajuns să aibă acest gen de putere, simbolizează căderea ultimei dintre aceste puteri imperiale. Ultimul deținător al poziției în sistemul imperial care a început cu Babilonul va fi fiara, Imperiul roman resuscitat ajuns în faza lui finală apostată la sfârșitul veacului. Fiara corespunde monarhiei caldeene sau Babilonului ca putere imperială.

Sigur că nu vreau să spun că este Babilonul din Apocalipsa, deoarece acesta este în mod cert puterea ecleziastică profund coruptă. Dar ultimul deținător al puterii imperiale este reprezentat, într-o oarecare măsură, de primul ei deținător, așa că judecata Imperiului babilonean prezintă, în bună măsură, o imagine a judecății celui de-al patrulea imperiu în forma lui resuscitată, când va fi nimicit. Dar, pe cât este de clar, pe atât este și de important să observăm că, în relatarea profetică despre lucruri viitoare, puterea care corespunde Asiriei va veni după nimicirea Babilonului și nu înainte de aceasta. În istorie, căderea Asiriei a fost înainte de cea a Babilonului, dar, în viitor, conform profeției, căderea Asiriei va fi după aceea a sistemului imperial reprezentat prin Babilon. De aceea, distincția dintre cele două exclude controversele pentru cei care citesc profeția cu credință, iar cei care susțin că s-a terminat complet și cu Babilonul și cu Asiria nu au nici o scuză.

Aceeași concluzie reiese din cuvintele foarte clare ale lui Isaia: „Oh, asirianul! nuiaua mâniei Mele! Şi toiagul din mâna lor este indignarea Mea. Îl voi trimite împotriva unei naţiuni făţarnice şi îi voi da un ordin împotriva poporului mâniei Mele, ca să-i prădeze şi să-i jefuiască şi să-i calce în picioare ca pe noroiul de pe străzi“ (Isa. 10.5-7). Adică Domnul l-a folosit ca un mijloc pentru a doborî mândria lui Israel. „Dar el nu judecă aşa şi inima lui nu gândeşte astfel,“ ci caută numai să-și satisfacă propria lui mândrie. Dacă Israel ar fi fost pentru Acela cu care se laudă pe bună dreptate, pentru Yahve, și ar fi așteptat ca El să le apere cauza! Dar nu, ci ei au căutat ceea ce caută națiunile, așa că Dumnezeul lor i-a lăsat în mâna vrăjmașului lor trufaș și crud. Însă, dacă Domnul pedepsește vina poporului Său, nu se poate ca El să nu pedepsească nelegiuirea arogantă a vrăjmașilor Săi. „În inima lui este să nimicească şi să stârpească nu puţine naţiuni. Pentru că el zice: «Nu sunt toate căpeteniile mele împăraţi?»“ Aceasta prețuia el și ar fi vrut și mai mult, dar Dumnezeu nu i-a permis asirianului să dobândească tot ce își dorea. El avea ambiția de a avea stăpânirea supremă, care însă i-a fost dată Babilonului prin voința suverană a lui Dumnezeu. „Nu este Calno ca şi Carchemişul? Nu este Hamatul ca şi Arpadul? Nu este Samaria ca şi Damascul? După cum mâna mea a ajuns împărăţiile idolilor şi chipurile lor cioplite erau mai multe decât ale Ierusalimului şi ale Samariei cum am făcut Samariei şi idolilor ei, nu voi face tot astfel Ierusalimului şi chipurilor lui? Şi va fi aşa: după ce Domnul va împlini toată lucrarea Sa peste muntele Sion şi peste Ierusalim, voi pedepsi rodul îngâmfării inimii împăratului Asiriei şi gloria ochilor săi trufaşi. Pentru că a zis: «Prin puterea mâinii mele am făcut-o şi prin înţelepciunea mea»“.

Amintim acestea pentru a limpezi cât mai mult posibil caracterul final al judecății asupra asirianului. Aceasta va fi după ce Domnul Își va fi împlinit toată lucrarea. Prin urmare, de aici aflăm un aspect important al adevărului divin, și anume că asirianul (vorbind acum la modul general) va fi ultimul. Va fi ultima lucrare înainte de instaurarea deplină a împărăției milenare în sensul de domnie a păcii, așa cum este prezentată imediat după aceea, în Isaia 11. Dar în descrierea de acolo este prezentat antihristul. După cum ni se spune, el va fi distrus de suflarea buzelor lui Yahve, dar timpul pentru aceasta nu este definit, așa cum este în cazul asirianului. Puțin mai încolo avem mai multe detalii. De exemplu, în Isaia 14: „Pentru că Yahve va avea milă de Iacov şi din nou va alege pe Israel şi-i va aşeza în odihnă în ţara lor“. Este deci evident vorba despre așezarea din nou a poporului în ținutul Palestinei, nu numai a unei părți din popor, ci a întregului popor. Urmează apoi simbolurile dușmanilor poporului. „Şi va fi aşa: în ziua când Yahve îţi va da odihnă după necazul tău şi tulburarea ta şi după robia grea la care ai fost supus, vei rosti această cântare cu tâlc asupra împăratului Babilonului, şi vei zice: Cum a încetat asupritorul, a încetat stoarcerea aurului. Yahve a sfărâmat toiagul celor răi, sceptrul stăpânitorilor! Cel care lovea popoarele cu furie, cu o lovitură neîncetată, cel care stăpânea cu mânie peste naţiuni, este persecutat fără cruţare!“ (Isa. 14.3-6).

Apoi vedem că pământul se odihnește și până și hadesul se bucură de căderea împăratului Babilonului – o imagine cu o valoare simbolică deosebită, dar tocmai de aceea sublimă. Imperiul Babilonului sau prima fiară prefigurează cea de-a patra fiară, care a fost, nu mai este și va fi. După cum știm, fiara este intim asociată cu antihristul prezentat de Sf. Ioan, astfel încât este foarte greu să-i deosebim pe acești doi aliați în nelegiuirea de la sfârșit. Cercetătorii profeției au vederi mult diferite cu privire la aceștia, fapt care nu mă miră deoarece aceștia doi sunt foarte strâns legați în politica lor. Principalele lor trăsături de caracter sunt următoarele: ambii pretind să li se aducă închinare și ambii au un rol important și combinat în marea apostazie din viitor. Fiara este, cu siguranță, imperiul din vest, dar el este strâns legat de Ierusalim, unde omul păcatului este așezat în templul lui Dumnezeu. Ei sunt văzuți ca fiind cele două fiare din Apocalipsa 13. Dar profetul mincinos va fi la Ierusalim, în timp ce sediul central al puterii fiarei este Roma. Indiferent dacă fiara va locui acolo sau nu – ceea ce nimeni nu poate ști sigur – este destul de clar că, indiferent unde ar fi reședința lui, el va stăpâni vechea capitală imperială Roma, iar Ierusalimul va fi sediul puteriii religioase apostate. Aceștia sunt aliați și duc o politică atât de asemănătoare și au aceleași obiective încât nu trebuie să fim surprinși că mulți îi confundă, cu toate că fiecare dintre aceștia doi își are poziția lui distinctă în criza viitoare.

Legătura dintre fiare este atât de strânsă încât deseori este greu de delimitat ce face una de ce face cealaltă. Astfel, mulți gândesc că descrierea lui Lucifer din Isaia 14 indică antihristul, în timp ce s-ar părea că este vorba despre împăratul Babilonului însuflețit de puterea lui Satan. Cu toate acestea, ce mai subtilă putere a lui Satan se va manifesta în profetul mincinos și nu în fiară, dar, din vreme ce ambii lucrează împreună, uneori este dificil de deosebit lucrarea fiecăruia în parte. Prin urmare, ei sunt judecați în același timp și sunt aruncați împreună în iazul de foc. Deci, dacă sunt confundați, o asemenea eroare nu le schimbă cu nimic destinul, ci are mai multă importanță atunci când este să le fie înțeles caracterul, lucrarea și sfera în care acționează. S-ar părea că deosebirea dintre aceștia este că fiara este mai importantă din punct de vedere politic, iar profetul fals este mai important sub aspect religios și aceștia își împart prada, slujindu-și unul altuia în timpul dominației lor rele, când ei nici nu-și vor închipui soarta care-i așteaptă. Fiara îl înalță pe profetul fals și profetul fals înalță fiara, ceea ce face ca ei să fie prieteni, atât de prieteni cât pot fi două puteri ale răului, Satan conducându-i pe amândoi și folosindu-se de ei împreună în eforturile lui împotriva lui Dumnezeu și a Hristosului Său.

La sfârșitul capitolului 14 din Isaia, când profetul a încheiat cu abilul împărat al babilonului ca imagine simbolică a puterii imperiale pline de mândrie, se cuvine să observăm că: „Domnul oştirilor a jurat, zicând: «Da, cum am gândit, aşa va fi; şi cum am hotărât, aşa va rămâne: că-l voi zdrobi pe asirian în ţara Mea şi-l voi călca în picioare pe munţii Mei; şi jugul lui se va depărta de pe ei şi povara lui se va depărta de pe umerii lor»“ (v. 24-25). Este ceea ce a promis în Naum 1: „Acesta este planul pe care l-am hotărât cu privire la tot pământul şi aceasta este mâna care este întinsă asupra tuturor naţiunilor. Pentru că Domnul oştirilor a hotărât; şi cine se va împotrivi? Şi mâna Lui este întinsă; şi cine o va întoarce?“ (Isa. 14.26-27) Consider deci că este clar, atât din Isaia 10 cât și din Isaia 14, că viitoarea cădere a asirianului este deferită de căderea împăratului Babilonului și este ulterioară acesteia. Dar, dincolo de orice îndoială, în istorie lucrurile au fost altfel deoarece, în trecut, nimicirea cetății Ninive a avut loc înainte ca Nebucadnețar să fi devenit capul de aur al statuii. Părerea generală a cercetătorilor cronologiei este că Ninive a căzut cu mai bine de șase sute de ani înainte de Hristos. Dacă nu greșesc, Sir Henry Rawlinson și alții sunt de părere că a avut loc cu aproape douăzeci de ani înainte de data atribuită în general. Dar chiar și numai atât ne este suficient și îi vom lăsa pe arheologi să dezbată între ei această chestiune, deoarece pentru noi nu prezintă multă importanță. Oricum ar fi, știm că a fost înainte ca Babilonul să fi ajuns să aibă supremația, ceea ce a fost ulterior oricăreia dintre acele date, și acesta este principalul fapt de reținut și singurul fapt important cu privire la care toate părțile sunt de acord. Dacă așa stau lucrurile, atunci este evident că trebuie că, dacă în profeție este vorba întâi despre căderea împăratului Babilonului și apoi despre nimicirea asirianului, atunci este imposibil ca această profeție să se fi împlinit în trecut.

Dumnezeu s-a îngrijit să ne facă să așteptăm în viitor împlinirea exactă a profețiilor și nimic nu poate fi mai minunat decât perfecțiunea cuvântului Său în această privință. Era esențial ca profeția să aibă o împlinire în zilele în care a fost scrisă: aceasta era o mângâiere de care avea nevoie poporul lui Dumnezeu. Dar pentru a marca faptul că acea împlinire nu reprezenta împlinirea completă a întregii profeții, ordinea este schimbată și nu se insistă asupra acestei schimbări, nici nu dă nici o explicație cu privire la aceasta. Astfel, vedem că Dumnezeu are milă de poporul Său și că dorește să ne păzească de principiul nefericit de a privi profeția ca fiind ceva un pic mai bun decât un vechi almanah, cuprinzând fapte împlinite, care nu mai sunt de nici un folos. Lucrurile stau exact invers. Profeția s-a împlinit, dar cele mai importante lucruri pe care le prevede ea sunt totuși în viitor.

Nu este necesar să zăbovim în mod special asupra diferitelor forme de răutate ale cetății Ninive pe care Duhul profetic ni le prezintă aici: „Tu de asemenea te vei îmbăta, te vei ascunde; tu de asemenea vei căuta un loc de scăpare dinaintea vrăjmaşului! Toate locurile tale întărite sunt ca nişte smochini cu cele dintâi smochine coapte. Dacă sunt scuturate, ele cad în gura celui care le mănâncă. Iată, poporul tău în mijlocul tău este ca femeile: porţile ţării tale sunt deschise larg înaintea vrăjmaşilor tăi; focul îţi mistuie zăvoarele!“ (Naum 3.11-13). Atât de mare va fi slăbiciunea cetății Ninive când va suna ceasul judecății ei.

S-ar părea că până și figura de stil cu beția are totuși o semnificație literală deoarece, deși am putea considera că beția este, într-un sens figurat, sentimentul unei false siguranțe, cum a fost cu Babilonul, este totuși un fapt notoriu că era o surpriză la Ninive în timpul sărbătorilor religioase în cinstea zeilor lor, care ne poate aminti de ospățul infam al lui Belșațar în noaptea în care a căzut Babilonul. Astfel, erau petreceri păgâne asociate cu cinstirea dumnezeilor lor falși, pe de-o parte și cu dezonorarea Dumnezeului cel adevărat, pe de altă parte. Pe scurt, un ospăț cu beție a avut loc în timpul asediului cetății Ninive, cum a fost și în cazul Babilonului. Dar lucrurile au fost diferite deoarece s-ar părea că tabăra din Ninive a fost surprinsă în beție înainte de căderea cetății. Prin urmare, în Naum 1 aflăm că ei au fost încurcați ca spinii, fiind beți. Toate acestea sunt descrise înainte de relatarea despre căderea cetății sângeroase. Dar dacă așa a fost situația în Ninive, cu Babilonul a fost altfel: este cunoscut ospățul cu beție al împăratului Belșațar, care a avut loc chiar în noaptea căderii cetății. La Ninive tabăra a fost surprinsă în beție înainte de căderea cetății. Astfel, fiecare își are trăsăturile caracteristice specifice și ambele arată perfecțiunea admirabilă a cuvântului lui Dumnezeu.

Intervalul dintre căderea cetății Ninive și cea a Babilonului poate fi socotit la mai puțin de nouăzeci de ani şi putem admite o marjă de câțiva ani din cauza incapacității cercetătorilor cronologiei de a stabili data exactă a căderii cetății Ninive. Acesta a avut loc cu siguranță înainte ca Nebucadnețar să fi dobândit puterea imperială și cu mai bine de șase secole înainte de Hristos.

Indiferent ce ar face ei, sentința profetică este: „te va mistui focul“. Este un fapt istoric că, atunci când regele a văzut că nu se putea apăra, a incendiat el însuși palatul. Nu inamicii au făcut aceasta, cum a fost în cazul capitalei caldeenilor. În Babilon, așa și-a asigurat vrăjmașul victoria, dar la Ninive a fost altfel. Din nou: focul a mistuit doar parțial Babilonul, care, deși a fost umilit, a rămas un oraș mândru mult după zilele lui Alexandru cel Mare, care a murit acolo. Dar cetatea asiriană a pierit chiar atunci. Ninive a căzut spre a nu se mai ridica niciodată și nici măcar nu a mai supraviețuit sub vreo formă. Mâna care a pus focul a fost chiar cea a nefericitului principe care s-a văzut fără scăpare și,

înconjurându-se cu concubinele lui, cu bijuteriile și aurul și argintul lui și cu tot ce avea de preț, din disperare, a dat foc la totul.

Astfel, în cazul Ninive, avem o descriere diferită de cea a Babilonului. „Scoate-ţi apă pentru asediu! Întăreşte-ţi cetăţuiele, intră în pământul cleios şi calcă lutul“. Dar totul este zadarnic. „Acolo te va mistui focul, te va nimici sabia, te va mistui ca omida [N. a.) Unii, cum ar fi Dr. Henderson traduc aceasta ca „lăcusta nimicitoare“, „lăcusta care roiește“ și apoi „lăcusta cea mai mare“ (literal „lăcuata lăcustelor“)]; înmulţeşte-te ca omida, înmulţeşte-te ca lăcusta! Ţi-ai înmulţit negustorii mai mult decât stelele cerurilor; omida se răspândeşte, apoi zboară. Aleşii tăi sunt ca lăcustele şi căpitanii tăi ca nişte roiuri de lăcuste care se aşează în desişuri în ziua cea rece: când răsare soarele Păstorii tăi dormitează, împărate al Asiriei, vitejii tăi stau culcaţi“. După măreție vine o ruină completă cum nu s-a mai văzut în istorie. „Poporul tău este împrăştiat pe munţi şi nu-i strânge nimeni. Nu este nici o vindecare pentru rana ta, lovitura ta este foarte dureroasă. Toţi câţi vor auzi despre tine vor bate din palme la tine, pentru că peste cine n-a trecut răutatea ta neîncetat?“

Cu toate acestea există o diferența și anume că Asiria va avea un loc în mileniu, și încă un loc important – nu Ninive, ci Asiria (Isaia 19). Cât despre Babilon sau Caldeea, nu mai auzim despre nici una dintre acestea odată instaurată împărăția. În judecată, Yahve Își va aminti de îndurare, așa că Egiptul și Asiria sunt amintite în mod special ca având poziții importante alături de Israel în acea zi.

clickbible.org